

Sygn. akt: III U 896/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bożena Beata Bielska
Protokolant:	sekretarz sądowy Ewelina Asztemborska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 09 października 2013 r. w O.

sprawy z odwołania S. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania S. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 29.04.2013r. **znak** (...)

orzeka:

- zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje S. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 1 marca 2013 roku do 28 lutego 2014 roku,
- stwierdza odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt III U 896/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29.04.2013r. znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił S. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W odwołaniu od powyższej decyzji S. K. podniósł, że jego stan zdrowia od 2007r. uległ pogorszeniu, gdyż oprócz schorzenia kardiologicznego cierpi na osteoporozę i zwyrodnienie kręgosłupa. Odwołujący wnosil o przeanalizowanie jego stanu zdrowia i uwzględnienie odwołania.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie wskazując, że zarówno lekarz Orzecznik ZUS jak i Komisja Lekarska ZUS uznali S. K. za zdolnego do pracy, dlatego zaskarżona decyzja jest prawidłowa.

Sąd ustalił i zważył, co następuje.

Z akt rentowych wynika, że S. K. w okresie od 13.08.1997r. do 30.06.2000r. pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy zgodnie z przepisami ustawy z dnia 14.12.1982r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin.

Następnie decyzją z dnia 21.08.2002r. odwołujący uzyskał prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 30.06.2002r. do 31.07.2004r. w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Uprawnienia do tej renty były przedłużane do 28.02.2013r.

W dniu 4.03.2013r. S. K. złożył kolejny wniosek o ustalenie dalszych uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy. W toku rozpatrywania tego wniosku Lekarz Orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 2.04.2013r. uznał odwołującego za zdolnego do pracy. Także Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 19.04.2013r. ustaliła, że nie jest on niezdolny do pracy.

W konsekwencji ZUS zaskarżoną decyzją odmówił odwołującemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy uznając, że nie spełnia on przesłanki określonej w art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W ocenie Sądu odwołanie S. K. od decyzji ZUS z dnia 29.04.2013r. jest zasadne.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące przesłanki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a jego niezdolność do pracy powstała w okresach przewidzianych w ustawie albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ich ustania.

Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust. 1-3 powołanej ustawy, który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Zgodnie zaś z art. 61 w/w ustawy, prawo do renty które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

Mając na względzie przytoczone przepisy Sąd postanowieniem z dnia 14.06.2013r. dopuścił dowód z opinii biegłych z zakresu ortopedii, neurologii i kardiologii celem ustalenia, czy odwołujący jest osobą niezdolną do pracy, czy niezdolność ta ma charakter trwały oraz celem ustalenia ewentualnej daty powstania niezdolności.

W opinii z dnia 6.08.2013r. biegli: ortopeda G. K., neurolog W. T. i kardiolog B. G., po przeprowadzeniu badania oraz analizie dokumentacji medycznej rozpoznali u odwołującego: przewlekłą chorobę wieńcową II/III klasy CCS, plastykę gałęzi brzożnej od GOLTW ze stentem i POBA GTB od GOLTW w dniu 16.11.2007r., stan po przebytym zawale serca ściany przedniej w 1997r., nadciśnienie tętnicze, hiperlipidemię mieszaną, zaburzenia w przebiegu zespołu abstynencyjnego oraz przebytą amputację części palców IV i V lewej dłoni.

Zdaniem biegłych stwierdzone schorzenia oraz ich stopień zaawansowania czynią odwołującego nadal częściowo niezdolnym do pracy na okres roku.

Biegli w uzasadnieniu wskazali, że odwołujący przeszedł zawał serca, nadto ma udokumentowaną chorobę wieńcową i jest po zabiegach na naczyniach wieńcowych. Obecnie ma bardzo typowe dolegliwości wieńcowe a ich nasilenie uniemożliwia mu wykonywanie dotychczasowego zatrudnienia jako murarz. Zdaniem biegłych wysiłki związane z taką pracą przerwane byłyby bólami wieńcowymi i mogłyby doprowadzić do kolejnego zawału serca. W ocenie biegłych modyfikacja leczenia farmakologicznego i/lub rewaskularyzacja zabiegowa mięśnia sercowego może przywrócić

zdolność odwołującego do pracy. Obecny stan zdrowia odwołującego kwalifikuje go zaś do przyspieszonego badania koronografii, celem określenia stanu naczyń wieńcowych i ustalenia dalszego sposobu leczenia. Biegli nie stwierdzili poprawy stanu zdrowia S. K. w stosunku do jego stanu, na podstawie którego wcześniej był uznany za częściowo niezdolnego do pracy.

Do powyższej opinii żadna ze stron nie wносиła zastrzeżeń.

Także Sąd uznał, iż w/w opina biegłych może być podstawą do wydania merytorycznego rozstrzygnięcia. Opinia jest kompletna i spójna, opiera się na zgromadzonej w toku postępowania dokumentacji medycznej i wynikach badań oraz na wiedzy i doświadczeniu biegłych. Opinia logicznie wyjaśnia, dlaczego schorzenia kardiologiczne odwołującego i ich nasilenie uniemożliwiają wykonywanie pracy zawodowej zgodnej z kwalifikacjami odwołującego. Z akt ZUS wynika, że S. K. wykonywał pracę fizyczną jako murarz, rozwłókniacz surowców i robotnik leśny. Wykonywanie prac we wszystkich tych zawodach wymaga sprawności fizycznej i dźwigania, zaś złożone wyniki badań kardiologicznych świadczą o tym, iż odwołujący nie może wykonywać prac fizycznych, dlatego Sąd podziela wnioski opinii biegłych.

Strony nie kwestionowały również czasookresu niezdolności do pracy, wskazanego przez biegłych.

Mając na uwadze powyższe Sąd doszedł do przekonania, że odwołujący spełnia wszelkie wymagane prawem przesłanki do nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy a w związku z tym na mocy art. 477¹⁴§2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał mu prawo do renty na okres wskazany przez biegłych, tj. od 1.03.2013r. do 28.02.2014r.

Stosownie do treści art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd był zobowiązany, przyznając odwołującemu prawo do renty, do zamieszczenia z urzędu w sentencji wyroku rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego co do nieustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, tj. zarówno przyznającego prawo do świadczenia, jak też jego brak (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28.04.2010r., II UK 330/09, LEX 604220).

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki do obciążenia odpowiedzialnością organ rentowy za nieprzyznanie odwołującemu prawa do renty już na etapie postępowania przed ZUS. Zdaniem Sądu zgromadzony już na tym etapie materiał dowodowy wystarczał do rzetelnej oceny stanu zdrowia odwołującego oraz przyznania mu prawa do renty. Na etapie postępowania sądowego nie pojawiły się żadne nowe dowody, w tym dotyczące stanu zdrowia odwołującego, a biegli wydali opinię na podstawie tej samej dokumentacji medycznej, którą dysponował Lekarz Orzecznik ZUS i Komisja Lekarska ZUS. W konsekwencji należało uznać, że po zbadaniu odwołującego organ rentowy miał wszelkie dane pozwalające na przyznanie S. K. żądanego świadczenia. Nieprawidłowa ocena stanu zdrowia odwołującego była więc spowodowana błędnym orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS i Komisji Lekarskiej ZUS. Jest to okoliczność, za którą odpowiedzialność ponosi organ rentowy, co skutkuje uznaniem odpowiedzialności organu rentowego co do nieustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji i w konsekwencji co do opóźnienia w przyznaniu i wypłacie świadczenia.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.